

İçimizin Ahvali

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 08 Nisan 2018

Islık çalan evrenin kehanetine yenik düştük madem ve mahrem acılarımızı da soyutladık neşeden hadi iz sürelim şiirlerle el ele verdiğimiz yorgunluğun tarhına da not düşelim henüz vakti öldürmediğimiz ve gücümüz yettiğinde de sevelim.

Islak damlaların ritminde gri bir bulut ısmarlayalım göğün bekçisine ve ıslak ve kaygan gölgelerde metaforlar biriktirelim yerli yersiz.

İri gözlerinde kâhinin; suretlerin soluk bulutlara denk düştüğü içimizin ahvaline de selamlarımızı sunalım.

Bir gölgemizi sevdik ve sahiplendik.

Bir yüreği kutsadık bir de acıyı.

Ölsek de dert değil hani.

Sunumu leyli bir rüzgâr, bakışı eseften uzak...

Hadi rahmine düşsün

Aşkın çılgılığından esirgediğimiz bir buseyi

Son sürat çizelim kara kalemle

Gökyüzünün masumiyetine.

Andıkça aşkı.

Ar bildikçe dünü ve günü.

Sonu gelmez hikâyenin de başmısafiri

Kekremsi acıların

Lanetine uyarlı bir

Düş öbeğinde

Geciken aşk ve Tanrı.

Teyit edelim yeniden

Gerekirse tehir edelim

Olmadı lav edelim zulmü

Yeter ki bilelim

Ve bilediğimiz ömre de şerh düşelim:

Dünü mahmuzlayan acılardan

Aşka gem vuran hüsrandan uzak

Bir de göğün bitiminde

Aşkın kursağında kalan özleme biat

Son verip düşlere

Ser verip yıllara
Sırlarla döşeli yolun
Can pazarında
Bir bukle nazarında
Güneşin eriyen gölgesi
İnsancıl umutlardan
Arda kalan
Sevginin merkezi
Kim ise.

Verdiğimizden de çoğunu talep edelim
Gün dönmeden
Yüz sürmeden kötüye
Basireti bağlanmış hangi mutluluk
Olduğu da dert değil hani:
Huzuru nakşeden ömrü
Devşirmeden
Bir an evvel gidelim
Düşler ülkesinden.